

Evadne byla zticha. Obtahovala prstem voskové symboly Halevy a pak se zeptala. „Proč jsi přijela dřív, Hal? A proč ses vplížila mým oknem?“

Halcyon polkla poslední sousto fíků a zavázala vak. Věděla, že přišel čas. Upila pár doušek piva z láhve, kterou jí sestra přinesla, a pokoušela se vzpomenout si na řeč, kterou si připravila.

„Jsem v průšvihů, Evi.“

Evadne trpělivě čekala na vysvětlení. Když nepřicházelo, podotkla: „To mi došlo. Ale v jakém?“

Halcyon vydechla. „Nemůžu ti říct podrobnosti. Bez ohledu na to, jak moc bych si to přála.“

„Ty mi nevěříš?“

Ta slova zabořila, ale Halcyon je ihned odrazila. „Svěřila bych ti svůj život, Evadne. Proto jsem si vybrala *tvoje* okno.“

Evadne znepokojeně odvrátila pohled.

Halcyon si povzddechla a natáhla se pro její ruku. „Nemůžu ti to říct, protože tě chci chránit.“

„A před čím mě chceš chránit?“

„Podívej se na mě, Evi.“

Chvilku to trvalo, ale Evadne se jí nakonec zadívala do očí.

„On sem zítra přijede,“ zašeptala Halcyon a cítila, jak jí Evadne pevněji stiskla ruku.

„On? O kom to mluvíš?“

„Velitel mé legie. Lord Straton.“ Halcyon na vteřinu zaváhala. „Před osmi dny jsem spáchala zločin. Neměla jsem to v úmyslu, ale stalo se to a má ruka je tím vinna.“

„Co jsi...“

„Neřeknu ti, jaký zločin, Evi. Ale není to proto, že bych ti nevěřila, ale proto, že on nesmí vědět, že jsi mi pomohla. Až lord Straton

přijede, řekne ti, co jsem udělala a proč mě pronásleduje – a ty musíš být překvapená, stejně jako naši rodiče. Jinak bude vědět, žeš mi pomohla. Rozumíš tomu?“

Evadne mlčela, ale Halcyon slyšela, jak se jí zrychlil dech. „Tys před ním utíkala? Celých *osm* dní?“ zeptala se pak.

Halcyon přikývla. Byl to neuvěřitelný výkon, že dokázala přelstít lorda Stratona a unikat mu tak dlouhou dobu jen s čutorou a kopisem. Znovu si ho představila, jak táboří někdo v okolí, mračí se do bouře a ptá se sám sebe: *Kam asi utíkala?*

Než nastane úsvit, tak to bude vědět. Uvědomí si, jak blízko je k Isauře, a přijde.

„Co kdybys zůstala tady, Hal? A promluvila si se svým velitelem, až dorazí? Pokud ten zločin byl jen nehoda, jak jsi říkala, určitě to pochopí.“

„Ne. Nepochopí, Evi. Jestli mě chytí...“ Nedokázala větu dokončit. Částečně proto, že ji ta představa opravdu děsila, a částečně proto, že vlastně netušila, co by Straton přesně udělal.

Evadne zbledla, jako by začínala upadat do šoku. „On by tě nezabil, že ne?“

A Halcyon, přestože si to hrozně přála, nedokázala zalhat. „Já nevím, Evi. A proto mě nesmí chytit.“

Evadne vstala a začala přecházet v kruhu. Nakonec se zastavila přímo před Halcyon a chraplavě zašeptala: „Já tě můžu ukrýt, Halcyon. Pamatuješ na ty mořské jeskyně u pobřeží? Jak tam Lysander uklouzl a zlomil si ruku? Můžu tě tam teď odvést.“

Halcyon něžně odpověděla: „To je velkorysá nabídka, Evi. Ale ty mě nesmíš ukrývat. Lord Straton na to přijde a nebude nijak laskavý, až se z tebe bude snažit vypáčit pravdu. Musím utíkat a ty nesmíš vědět, kam jdu.“